

РЕШЕНИЕ

№ 826

гр. Велико Търново, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVIII СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДИМО КОЛЕВ**

при участието на секретаря **ИВЕЛИНА Т. И.**
като разгледа докладваното от **ДИМО КОЛЕВ** Гражданско дело №
20214110103499 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ал. 1 ЗЗД.

Ищецът основава исковите си претенции на твърдения, че между трето за делото лице - "****" ЕАД и ответникът е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги от 19.10.2018г. с клиентски номер *** относно ползването на мобилни услуги за номер ***, при условията на тарифен план с месечна абонаментна такса 15, 80 лв. с ДДС. Ищецът уточнява, че срока на договора е 24 месеца, както и че абонатът е потребил, но не е заплатил мобилни услуги за четири последователни отчетни периода от 22.10.2018г. до 21.02.2019г. В тази връзка допълва, че съгласно издадените фактури абонатът дължи общо сумата от 74, 78 лв. с ДДС, с вкл. в нея първоначална активационна такса от 8, 33 лв. без ДДС. Ищецът сочи, че поради допуснатото просрочие от ответника и в съответствие с чл. 50 вр. чл. 43 т. 1 от ОУ операторът едностранно е прекратил индивидуалния договор, като е деактивирал процесния абонамент. Ищецът твърди, че е носител на процесното вземане на основание последователно сключени договори за цесия, като на основание първият договор от 16.10.2018г. мобилният оператор с уведомление от 24.02.2020г. е прехвърлил вземането си на трето за делото лице – „****” ООД, което от своя страна го е цедирало на ищеца на основание анекс от 10.03.2020г. към договор за цесия от 01.10.2019г. Ищецът допълва, че в качеството си на пълномощник на цедента е уведомил ответника за извършената цесия съгласно изискванията на чл. 99 ал. 3 ЗЗД,

тъй като с получаване на препис от исковата молба са му връчени приложенията към нея уведомление за извършеното прехвърляне и пълномощно от цедента. Ищецът сочи, че поради липса на изпълнение на процесното задължение се е снабдил срещу длъжника със заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2731/2021г. на ВТРС за сумата от 74, 78 лв. – главница, представляваща обща стойност на незаплатени далекосъобщителни услуги, която е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК. По изложените съображения ищецът иска да бъде прието за установено по отношение на ответника, че му дължи горепосочената сума, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноси за исковото и заповедното производство.

С отговора на исковата молба ответникът, чрез назначения си особен представител, оспорва предявения иск по основание и размер. Възражава, че през част от процесния период между ответника и доставчика на мобилни услуги не е съществувала договорна връзка. Оспорва услугите, предмет на сключения с доставчика договор от 19.10.2018г., да са предоставени на абоната, за да дължи той тяхната стойност. Възражава, че с оглед твърденията на ищеца за автоматично деактивирана на договора на датата на сключването му /19.10.2018г./ ответникът не е ползвал услуги, чиято стойност да дължи. В условията на евентуалност възражава, че ако датата на деактивация е след 19.10.2018г., мобилният оператор не е упражнил надлежно правото си едностранно да прекрати договора по реда на чл. 87 ал. 1 ЗЗД, респ. по т. 50.6.б. "в" от ОУ. Ответникът оспорва вземанията на доставчика на мобилни услуги да са надлежно прехвърляни на ищеца въз основа на посочените от него договори за цесия. В тази връзка изтъква, че представените по делото едностранни изявления от ищеца не могат да заместят съответните приложения към договорите за цесия. С тези доводи ответникът оспорва да е налице идентичност между предмета на делото и вземанията, предмет на договорите за цесия, както и да е надлежно уведомен за прехвърлянето на процесното вземане. Отделно от това ответникът иска от съда служебно да се произнесе по неравноправния характер на клаузи от договора за мобилни услуги. По тези съображения ответникът моли съда да отхвърли иска и прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени доказателства по делото и доводите на страните, намира за установено следното:

Между трето за делото лице - "****" ЕАД и ответникът е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги от 19.10.2018г. с клиентски номер *** за срок от 24 месеца с предпочетен номер *** във връзка с ползването на мобилни услуги /достъп до интернет/ при условията на тарифен план с месечна абонаментна такса 15, 80 лв. с ДДС /лист 11-12/. Съгласно чл. 25.1 и чл. 25.2 от ОУ към договора абонатът заплаща еднократно цената за първоначално свързване към мрежата и ежемесечно

цената на месечния абонамент за поддържане на достъп до нея. Във връзка със сключения договор на ответника е предоставен рутер, видно от приемо – предавателен протокол от 19.10.2018г. /лист 16 от ч.гр.д. № 2731/2021г. на ВТРС/.

От представените с исковата молба фактури, издадени в периода 23.10.2018г. – 23.01.2019г. се установява, че за телефонен номер *** доставчикът на мобилни услуги е начислил на ответника сумата от 74, 78 лв. с ДДС, представляваща общ размер на дължими абонаментни такси за отчетния период 19.10.2018г. – 21.02.2019г., както и включена в нея първоначална активационна такса от 8, 33 лв. без ДДС.

От договор за прехвърляне на вземания от 16.10.2018г. /листи 24-29/ е видно, че "****" ЕАД в качеството на цедент е прехвърлило на трето за делото лице - „****“ ООД в качеството на цесионер свои вземания, произтичащи от договорите, описани в Приложение № 1 към този договор /чл. 2 б. „А“/. Със същият договор цедентът се е задължил периодично да прехвърля на цесионера в рамките на 24 – месечен срок вземания по реда предвиден в т.1.1.2. от договора. Съгласно посочената клауза от договора за цесия прехвърлянето на последващи вземания се извършва чрез изпращане на уведомление от цедента на цесионера, придружено от съответното Приложение № 1, съдържащо данни за вземанията и длъжниците. По смисъла на договора за цесия „Приложение № 1“, представлява списък/таблица в ел. форма с информация за вземанията и съответно за всеки един от длъжниците по тях, както следва: име/фирма, ЕГН/ЕИК/БУЛСТАТ/, адрес на длъжника, фактурирани вземания от цедента и дължима сума /чл. 1, т. 1.7/. В съответствие с чл. 5.4 от договора прехвърлителят изрично е упълномощил цесионера да изпраща от негово име писмени уведомления до длъжниците по вземанията, които са цедирани с договора, с което да ги уведоми за прехвърлянето на задълженията им по смисъла на чл. 99 ал. 3 ЗЗД /лист 22/. По делото е прието като писмено доказателство извлечение от приложение № 1 към уведомление по т.1.1.1 от 24.02.2020г. към договор за цесия от 01.10.2019г., с което цедентът на основание чл. 99 ал. 3 ЗЗД потвърждава, че в полза на цесионера по договора от 16.10.2018г. е прехвърлено вземане срещу ответника в общ размер на 74, 78 лв.

С договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 01.10.2019г. цесионерът „****“ ООД е продал на ищеца по делото вземанията, които е придобил по договор за цесия от 16.10.2018г., сключен с „****“ ЕАД и които са подробно индивидуализирани по основание, размер и длъжник в Приложение № 1 – „Списък на вземанията“ – неразделна част от този договор. Съгласно чл. 1 ал. 2 вземанията преминават в патримониума на ищеца – цесионер от деня на сключване на договора за цесия /01.10.2019г./, ведно със всички привилегии, обезпечения и други акцесорни вземания, включително изтекли лихви, такси и разноски /чл. 3/. Прехвърлителят е декларирал, че е собственик на цедираните вземания и че те са възникнали и съществуват валидно и отговаря за тяхното съществуване в съответствие с чл. 100 ЗЗД /чл. 4 ал. 1 – ал. 3/.

Цедентът по договор от 01.10.2019г. се е задължил да уведоми длъжниците за извършеното прехвърляне и да упълномощи цесионера да направи това от негово име и за собствена сметка /чл. 6 ал. 2/.

От представено по делото извлечение от приложение № 1 към анекс от 10.03.2020г. по договор за цесия от 01.10.2019г. е видно, че цедентът по посочения договор за цесия издава това извлечение във връзка прехвърляне на вземане в размер на 74, 78 лв. в полза на ищеца спрямо ответника, което произтича от договори за мобилни услуги, подписани преди датата на сключения анекс от 10.03.2020г.

По делото липсва твърдения и данни ответницата да е уведомявана за извършените прехвърляния преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК респ. преди датата на исковата молба. Като приложение към нея е представено уведомление за цесия /лист 19/ адресирано до длъжника, с което - „***“ ЕАД в качеството си на цесионер по първия договор за цесия от 16.10.2018г., действащ като пълномощник на цедента и като цедент по втория договор за цесия го уведомява за извършеното прехвърляне на процесното вземане в полза на ищеца.

От приложеното ч.гр.д. № 2731/2021г. по описа на ВТРС е видно, че ищецът се е снабдил срещу ответника със заповед за изпълнение № 1106/21.09.2021г. за сумата от 74, 78 – главница, както и за сумата от 19, 49 лв. – мораторна лихва за периода 08.02.2019г. - -07.09.2021г., като заповедта е връчена на длъжника при условията на чл. 47 ал. 5 ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 415 ал. 1 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, връчена на длъжника при условията на чл. 47 ал. 5 ГПК.

Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение и успешното му провеждането предполага установяване на дължимостта на сумите по същата на посоченото в нея основание. В случая в срока по чл. 415 ал. 1 ГПК ищецът е предявил иск само за установяване вземането си за главница по издадената заповед за изпълнение, но не и за вземането си за мораторна лихва. В тази връзка ищецът следва да докаже съществуването на валидно облигационно отношение между мобилния оператор и ответника по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги от 19.10.2018г., изпълнение на задълженията на оператора по него т.е. че операторът е осигурил възможност и е предоставил на абоната твърдените мобилни услуги за процесните периоди, стойността на тези услуги, валидното придобиване на процесното вземане по договори за цесия от 16.10.2018г. и от 01.10.2019г. прехвърлено съответно на 24.02.2020г. и на 10.03.2020г.,

както и надлежно уведомяване на ответника по смисъла на чл. 99 ал. 3 ЗЗД за цедиранията на вземането.

От събраните по делото доказателства категорично се установява възникването и съществуването на валидно облигационно правоотношение между мобилния оператор и ответника по договор от 19.10.2018г., имащ за предмет предоставяне на далекосъобщителни услуги за срок от 24 месеца за телефонен номер ***, при условията на тарифен план с месечна абонаментна такса 15, 80 лв. с ДДС. Противно на оспорванията на ответника съдът намира, че услугите предмет на сключения с доставчика договор от 19.10.2018г. са му предоставени и той дължи тяхната стойност. В случая процесното вземане е формирано само от сбора на абонаментните такси за периода 19.10.2018г. – 21.02.2019г. и от първоначалната активационна такса в размер на 10.00 лв. с ДДС. Предоставянето на рутер на абоната с приемо – предавателен протокол от дата на подписване на договора за мобилни услуги сочи на изпълнение на задължението на оператора да осигури първоначалното свързване към мрежата си, за което се дължи съответната инсталационна такса. Издадените фактури от доставчика, в които са детайлизирани отчетните периоди и предоставените услуги по вид, количество и стойност установяват категорично, че ответницата е имала достъп до интернет мрежата на оператора през исковия период. Обстоятелството, че същата не е използвала предоставения ѝ интернет трафик /виж фактури от 23.11.2018г., 22.12.2018г. и 23.01.2019г./ не може да обоснове недължимост на вземането за абонаментна такса, тъй като последната се дължи за осигурен достъп до мрежата на доставчика и независимо от това дали реално са използвани предоставените услуги. Наличието на използвани трафични данни за интернет за първия процесен период 19.10.2018г. -21.11.2018г. /24 MB – фактура от 23.10.2018г./, както и последващо издадените фактури и кредитна сметка от 23.02.2019г., сочат на наличен достъп на абоната до мрежата на доставчика и след 19.10.2018г. В тази връзка съдът намира твърдението на ищеца, че на посочената дата, която съвпада с датата на сключване на договора, е деактивиран абонаментния план на ответницата за дължащото се на фактическа грешка. Още повече, че ищецът се позовава на прекратяване на договора, поради неизпълнението на задължението на абоната за плащане /чл. 50 вр. чл. 43 т. 1 от ОУ/, което към датата на възникване на договорната връзка не е с настъпил падеж. По всички тези съображения съдът намира, че в полза на доставчика на далекосъобщителни услуги по договора от 19.10.2018г. е съществувала вземане срещу ответника за сумата от 74, 78 лв.

По делото обаче остана недоказано в условията на пълно и главно доказване, че това вземане на мобилния оператор срещу ответницата е цедирано на ищеца по силата на процесните два договора за цесия от 16.10.2018г. и от 01.12.2019г. От събраните по делото доказателства не можа да се установи с нужната за това сигурност, че задължението на абоната по договора от 19.10.2018г. е включено в предмета на всеки

един от договорите за цесия. С договора за цесия от 16.10.2018г. се прехвърля съвкупност от вземания, които следва да се индивидуализират в Приложение № 1 към делото и е уговорено последващото прехвърляне на други вземания чрез изпращане на уведомление от цедента на цесионера, придружено от съответното Приложение № 1, съдържащо данни за вземанията и длъжниците. В случая процесното вземане не е било възникнало към датата на сключване на договора за цесия от 16.10.2018г., поради което за неговото валидно прехвърляне е следвало да се спази горепосочения ред по т. 1.1.2 от договора. По делото нито е представено изпратеното от цедента до цесионера уведомление за последващо прехвърляне, нито е представено придружаващото го Приложение № 1, за да се направи категоричния извод за надлежното прехвърляне на процесните вземания в полза на цедента на ищеца. Приложеното към исковата молба извлечение от приложение № 1 към уведомление по т.1.1.1 от 24.02.2020г. няма доказателствена стойност на уведомление по т. 1.1.2 от договора за цесия от 16.10.2018г. Последното следва да има за адресат цесионера и да материализира волята на цедента за прехвърляне на други вземания към него, посочени в съответното Приложение № 1. Въпросното извлечение няма и уговореното между страните съдържание на Приложение № 1, съгласно дадената дефиниция по чл. 1 т. 1.7 от договора от 16.10.2018г. и не може да го замести. Последното е необходимо, за да се даден определеност на престацията по договора за цесия, с оглед на неговия рамков характер, както сам сочи ищеца. Непредставянето на това приложение № 1 към уведомлението от 24.02.2020г. препятства съда да направи категоричен извод за проявление действието на уговореното по договора правоприемство и действителното прехвърляне на конкретното вземане. Обсъжданото извлечение съставлява частен свидетелстващ документ, създаден за нуждите на процеса, който не се ползва с материална доказателствена сила, тъй като възпроизвежда изгодни за издателя си факти. Нещо повече, в него вземането на цедента не е надлежно индивидуализирано по основание. Изобщо не е посочен източника на вземането, а именно от кой договор произтича с посочване на страни и предмет. Това извлечение няма необходимата доказателствена стойност да установи предмета на прехвърлителната сделка.

Нещо повече, дори да се приеме, че процесното вземане е надлежно прехвърлено на цесионера по договора за цесия от 16.10.2018г., по делото остана недоказано същото да е надлежно цедирано на ищеца с договора от 01.10.2019г. Последният, видно от горепосоченото му съдържание, има за предмет собствени на цедента по него вземания, които са възникнали и съществуват към датата на подписване на договора и които преминават в патримониума на ищеца – цесионер от деня на сключването. Безспорно към датата 01.10.2019г. процесното вземане нито е било възникнало, нито е било собствено на цедента по него. Следователно към датата на сключване на договора за цесия от 01.10.2019г. цедента по него не е бил негов носител, поради което не може и валидно да го прехвърли на ищеца. По делото не са ангажирани доказателства, които

да установяват последващото прехвърляне на вземането между страните по цесията от 01.10.2019г. Не е представен от ищеца твърдения в извлечението от 13.04.2021г. анекс от 10.03.2020г. В договора за цесия от 01.10.2019г. не е постигната воля между страните по него за последващо прехвърляне на други вземания, нито е уговорен ред и условия за това. Следователно липсата на твърдения анекс от 10.03.2020г. пречатства преценката на съда за принадлежност на процесното вземане към предмета на цесията от 01.10.2019г. Извлечението от 13.04.2021г. от приложение № 1 към анекс от 10.03.2020г. по вече изложените съображения няма нужната доказателствената стойност да установи действителното прехвърляне на процесното вземане в полза на ищеца.

По тези съображения настоящият състав на ВТРС намира, че ищецът по делото не се легитимира като титуляр на процесното вземане, тъй като не може да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е негов носител, тъй като не се установи то да е част от предмета на двата договора за цесия.

Мотивиран от всичко изложено съдът намира, че предявеният установителен иск по чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземане за главница в размер на 74, 78 лв. в полза на ищеца по издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2731/2021г. по описа на ВТРС е изцяло неоснователен и подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР №4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява неоснователна. Ответникът има право на разноски, но не е претендирал такива.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК: 205680303, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ № 81 вх. В, ет. 8 против ***, ЕГН *****, с адрес ***, иск за признаване за установено на основание чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ал. 1 ЗЗД, че ***, ЕГН ***** дължи на „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК: 205680303 сумата от 74, 78 лв. – главница, представляваща дължима стойност на предоставени далекосъобщителни услуги за периода 19.10.2018г. – 21.02.2019г. за телефонен номер *** по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги от 19.10.2018г. с клиентски номер ***, за което вземане има издадена заповед за изпълнение № 1106/21.09.2021г. по ч.гр.д. № 2731/2021г. по описа на ВТРС.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по частно гражданско дело № 2731/2021г. по описа на ВТРС.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____